

се мърна баба Тенка. Тя си скубѣше косата, биеше се у глава и виеше необуздано. Край нея се мъркаха нейнитѣ израснали деца. И тѣ плачеха неутешимо.

— Синкооо! — викаше баба Тенка: — нѣма вече мама да те види, чедо ненагледно . . . Дълги години бѣше далече, далече. Мърна ми се като слънчевъ лжчѣ въ черна тъмнина, стопли за малко майчина душа и изчезна пакъ, но сега за винаги. Никога вече нѣма да те види майка, о, ангелъ мой! Рухнаха, сринаха се златнитѣ ми кули. Цвѣтята въ градината ми дебела слана попари. Почернѣха тѣ, погорѣха. изсѣхнаха — буря страшна ги разпилѣ. Кой бѣше тоя ненавистникъ, който те предаде? Не бѣше ли самия дяволъ, Божия вѣченъ противникъ? У неговитѣ гърди е стоялъ отломъкъ ледъ, или камикъ вмѣсто сърце. Уловиха те, чедо, клети турци, вързаха ти ржцетѣ. На шията ти скопчиха желѣзна халка. На нозетѣ ти сложиха тежки окови. И поведоха те къмъ страшното мѣсто . . . Ооо! Другото не искамъ и да го помисля. На никой неприятелъ не мога да го пожелаая. На ония, които го извършиха, не давай, Господи Ийсусе Христе, да имъ се случи. Георгиии! Синкооо! Загина златното ми чедо! Охоохооо . . . !

И пакъ бурно зараида баба Тенка.

Слънцето зайде. Мракове виснаха надъ Брѣстово. Стъмни се.

Цѣли четири месеца Георги Бейрутлиевъ денонощно съ върни другари буди спящитѣ, води смелитѣ отъ подвигъ на подвигъ и крепѣ надеждата за сладка свобода. На широко, на далече около Брѣстово той спрѣ турското вилнѣене, направи опасни за озвѣрения владетель села и колиби. Спаси мнозина отъ ятагана му. Запази отъ разграбване и опожаряване плода на кървавия български трудъ, запази отъ плѣнъ и гавра деца, момичета и невѣсти. Най-последъ трѣбаше да се върне въ своята войскова частъ. И потегли на северъ.

Той стигна въ околноститѣ на градеца Черешово. На близу руси и турци водѣха упорити, кървави боеве. Топоветѣ ечеха, земята се търсѣше. Българитѣ бѣха напуснали сели-